

Jacodine van de Velde

HET LICHT IN JOU EN MIJ

Clavis
YOUNG ADULT

HET LICHT IN JOU EN MIJ

Jacodine van de Velde

Het licht in jou en mij

© 2023 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Clavis Studio

Trefw.: vriendschap, prikkelbaredarmsyndroom, diabetes

NUR 285

ISBN 978 90 448 5213 4

D/2023/4124/217

Alle rechten voorbehouden

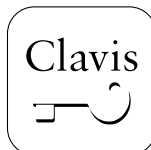
www.clavisbooks.com

www.jacodinevandelde.com

@jacodinevandelde

Jacodine van de Velde

HET
LICHT
IN **JOU**
EN **MIJ**

Andere boeken van Jacodine van de Velde bij Clavis

Wat je zegt zie je zelf

De stilte zegt genoeg

Steen voor steen

'Soms is een verandering van perspectief
het enige wat nodig is om het licht te zien.'

Dan Brown

*Speciaal voor dat ene meisje
dat zo heerlijk straalt.
Je bent een kanjer!*

1

Anne-Fleur

‘Anne-Fleu-heur!’

‘Ik ko-hom,’ reageer ik op hetzelfde hoge toontje als waarmee mijn moeder onderaan de trap naar boven roept.

Nadat ik mijn iPhone in mijn kontzak heb gestopt, slinger ik mijn leren tas over mijn schouder en werp in het voorbijgaan een laatste blik in de spiegel boven mijn kaptafel.

Ik zet een stap terug en bestudeer mijn gezicht nog eens goed. Hm, dat bruine kleurtje dat ik tijdens de herfstvakantie in Gran Canaria heb gekweekt, is nergens meer te bekennen. Met mijn wijsvinger strijk ik over mijn jukbeen.

De schoolexamens van vorige week zijn de boosdoener, besluit ik. Havo 5 valt me tot nu toe zwaar tegen.

Ik wil net mijn tas van mijn schouder laten zakken om extra foundation aan te brengen als mijn moeder weer roept.

‘Anne-Fleur, Linde is er en jullie komen te laat als je nu niet opschiet.’

Ik rol met mijn ogen. Mijn beste vriendin en ik zijn een mobiele eenheid; we staan de hele dag met elkaar in contact, dus ik weet allang dat ze buiten op me staat te wachten.

Ik hijs mijn tas terug op mijn schouder en dender de trap af. Mijn moeder staat in haar ochtendjas bij de voordeur op me te wachten.

‘Hier, schat, je lunch.’

Ik pak de brooddoos aan en duw hem in mijn tas. Meestal ben ik niet zo van de boterhammen. Tenminste, niet als ze een halve dag in zo’n mufte doos zitten. Ik koop liever een broodje op school of iets lekkers bij de Appie. Maar de laatste tijd heb ik steeds enorme honger en halen mijn boterhammen de middagpauze vaak niet eens.

‘Bedankt, mam.’ Als ik langs haar wil lopen, pakt ze me bij mijn schouder beet en houdt me tegen.

‘Weet je zeker dat je je weer beter voelt?’ Ze heeft een bezorgde blik in haar ogen. Ergens kan ik haar bezorgdheid wel waarderen, maar aan de andere kant vind ik het mateloos irritant.

‘Ja, niets aan de hand.’ Ik plak een brede glimlach op mijn gezicht om mijn woorden kracht bij te zetten.

‘Anders bel je maar, oké?’

Snel druk ik een kus op haar wang en trek de voordeur open. Aan het begin van de oprit naar ons huis leunt Linde met haar ellebogen op haar stuur, druk in de weer met haar telefoon. Zodra ze de deur hoort opengaan, kijkt ze op. Demonstratief tikt ze op haar pols, waar geen horloge maar een verzameling armbanden zit. De boodschap is echter duidelijk.

‘Sorry,’ piep ik verontschuldigend voordat ik van het stoepje bij de voordeur spring en snel de hoek van ons huis omsla om in de garage mijn fiets te pakken. Ik sjoer hem van de standaard. Nadat ik mijn tas op het rekje aan mijn stuur heb gezet, duw ik mijn fiets de garage uit, over het grind naar Linde.

‘Kom,’ spoort mijn beste vriendin me aan terwijl ik vluchtig naar

mijn moeder zwaai. ‘We hebben het eerste uur wiskunde en die vent flipt als we te laat komen.’

Als je te laat bent, moet je een briefje halen en je de volgende ochtend een halfuur - een hálfúúr! - eerder melden. Niet lollig. Linde is dat al vijf keer overkomen. En dat terwijl het nog maar november is. Bij de zesde keer stuurt de school een e-mail naar haar ouders.

Onderweg kletsen we er lekker op los. Tegen de tijd dat we bij het schoolplein aankomen, hebben we plannen gemaakt voor komend weekend. De *mid season sale* is begonnen en die kunnen we natuurlijk niet aan onze neus voorbij laten gaan. Op het moment dat we onze fiets op slot zetten, gaat de tweede bel, het teken dat de les begint. Er is niemand meer op het plein te bekennen.

‘Whaaaa, Anne-Fleur, *hurry up!*’ Ongeduldig springt Linde op en neer en zodra mijn fiets op slot staat, haasten we ons naar de ingang van het gebouw.

De vrouw achter de leerlingenbalie trekt laatdunkend haar wenkbrauw naar ons op, maar ik negeer haar en besluit alles op alles te zetten om die les in te komen. Nou ja, niet álles ... Ik ga niet door de gang rennen. Dat is zó niet cool.

Even heb ik nog de hoop dat De Bruijne zelf ook te laat is, maar shit, nee ... Wanneer we de gang in komen, is de deur van het lokaal al dicht. Ik zucht en mijn schouders zakken een stukje. Ook Linde lijkt er niet meer in te geloven. Toch pak ik vastberaden haar hand en sleur haar mee richting lokaal 0.12.

Als we voor de deur staan, strijk ik mijn lange blonde haren over mijn schouders en recht mijn rug. Ik trek een zo onschuldig mogelijk gezicht en klop met mijn gebogen wijsvinger op de deur. Door het

raam zie ik dat de les nog niet is begonnen, dus hoopvol duw ik de klink naar beneden en trek de deur een stukje open.

‘Goedemorgen meneer De Bruijne, sorry dat we te laat zijn, maar mogen we misschien nog naar binnen?’ Ik lach zo vriendelijk naar die kwal dat ik scheurtjes in mijn foundation voel ontstaan.

‘Goedemorgen dames. En nee, dat mogen jullie niet.’ Hij draait zich van ons af en het kost me de grootste moeite om mijn glimlach niet acuut in een dodelijke blik te laten omslaan. ‘Je kent de regels. Als de deur dicht is, ben je te laat.’

‘Maar meneer, de les is nog niet begonnen en als we heel snel ...’ Abrupt klap ik mijn mond dicht als hij over zijn schouder een strenge blik onze kant op werpt.

Linde geeft me een kneepje in mijn bovenarm. Zij heeft zich al neergelegd bij een zesde keer te laat komen.

Ik niet.

‘Mag Linde dan in ieder geval naar binnen? Het is mijn schuld dat we te laat zijn. Nou ja, meer de schuld van mijn moeder, eigenlijk. We waren al onderweg toen bleek dat ze vergeten was mijn brooddoos voor me te pakken.’ Ik steek mijn hand in mijn tas om het zeegroene geval eruit te plukken.

Meneer De Bruijne komt onze kant op gelopen. ‘Indrukwekkend verhaal. Ik stel voor dat je voortaan zelf je boterhammen smeert en dat Linde alvast doorfietst als haar vriendin te laat is opgestaan.’

Nou ja! Wat denkt hij wel niet!

Achter me hoor ik voetstappen naderen en Linde trekt aan mijn mouw. Ik kijk achterom, net op het moment dat de leraar zijn hand op de deurklink legt om de deur te sluiten.

‘Pardon, mag ik ...?’ klinkt een aarzelende stem achter ons.

Ik deins een stukje achteruit als ik zie wie het is.

Elin de Eenling.

‘Kom binnen, Elin.’ De deur gaat nu open in plaats van dicht, zodat zij erlangs kan en ik gedwongen word een stap achteruit te zetten.

Mijn mond valt open. ‘Waarom mag zij wel naar binnen?’ vraag ik beledigd en mijn stem schiet een stukje omhoog.

‘Omdat de deur, dankzij jullie, weer openstond,’ reageert hij droog. ‘Ga een briefje halen en verstoor mijn les niet als je straks binnenkomt.’ Resoluut gaat de deur dicht.

‘Nou ja!’ Met een verbijsterde blik draai ik me om naar Linde. Langzaam beginnen we terug de gang door te lopen.

Shit,’ zegt Linde en ze trekt haar paardenstaart wat strakker aan, een tic van haar als ze nerveus is. ‘Hier ga ik gezeik mee krijgen.’

Ik kijk haar met een medelijdende blik aan. ‘Sorry, dit is allemaal mijn schuld.’

Dat is het deze keer echt. Gisteren was ik niet lekker en vanmorgen voelde ik me nog steeds niet super.

Linde trekt een schouder op. ‘Hij heeft gelijk, ik had ook alvast door kunnen gaan.’

‘Ja, nou ...’ Ik weet niet wat ik moet zeggen en voel me er behoorlijk lullig over. Vorig jaar was Linde ook al de Koningin van de Briefjes en haar ouders vonden dat allesbehalve grappig. ‘Wat een kutstreek dat Elin de Eenling wel naar binnen mag,’ zeg ik terwijl we ons richting het LSP begeven. Het Leerling Service Punt kunnen ze beter omdopen tot Leerling Straf Punt. Service verlenen doen ze sowieso niet.

Halverwege de gang vis ik mijn Dopper uit mijn tas en neem een paar grote slokken water. Linde deelt ondertussen in de groepsapp

met onze twee andere vriendinnen - Tamara en Asha - dat ze de klos is. De medewerkster van het LSP geeft ons allebei het briefje om alsnog toegelaten te worden tot de les en wrijft Linde onder de neus dat die verdraaide e-mail naar haar ouders wordt verstuurd én er een melding bij de leerplichtambtenaar wordt gedaan. In mineur slenteren we terug richting het wiskundelokaal.

Ik kijk naar het witte strookje in mijn hand. 'Ze zouden die dingen toch op z'n minst een leuk kleurtje kunnen geven?'

'Lekker belangrijk,' moppert Linde humeurig. Ze ziet eruit alsof ze dat briefje het liefst in brand zou steken, en de rest van de school erbij. Wanneer haar telefoon net als de mijne begint te zoemen, vist ze hem weer uit haar kontzak en daarmee is het onderwerp voor haar afgesloten.

'Wacht even,' zeg ik als we de toiletten passeren. 'Ik wil mijn fles nog bijvullen.' Linde knikt afwezig; ze is waarschijnlijk druk aan het appen met Asha en Tamara. Die mazzelkonten hebben op donderdag de eerste twee uur vrij.

In de toiletruimte trek ik mijn neus op als een enorme stank me tegemoetkomt.

Gatver! Het lijkt alsof het riool hier is ontploft. Ik sla mijn hand voor mijn mond en maak rechtsomkeert.

'Daar wil je dus echt niet naar binnen,' breng ik kokhalzend uit als ik de gang op struikel. 'Ik ga een andere plee opzoeken.'

'Nee, echt niet, Anne. Dan kunnen we nóg een briefje halen.' Streng kijkt mijn vriendin me aan.

'Jammer dan. Ik heb dorst,' mok ik en meteen draai ik me om met de bedoeling mijn Dopper ergens anders te vullen.

'Stel je niet zo aan. Het is net halfnegen geweest, dan heb je je

waterfles toch nog niet leeg?’ Linde houdt me staande door mijn arm beet te pakken.

Met een betekenisvolle blik op mijn gezicht draai ik me terug om demonstratief mijn fles voor haar gezicht heen en weer te slingeren; er zit nog maar een bodempje water in.

‘Neem dit maar, ik drink toch niet zo veel.’ Ze vist een flesje spa blauw uit haar tas. Zodra ik het heb aangepakt, trekt ze me mee de gang door naar wiskunde.

Met een geeuw hang ik voorover op mijn tafel. Ik steun op mijn hand en krabbel wat bloemetjes en figuurtjes in de kantlijn van mijn schrift.

Het grootste deel van de uitleg hadden Linde en ik al gemist tegen de tijd dat we op onze plek zaten. Ik snap de logica van die vent niet. Als hij ons gewoon had binnengelaten, hadden we de hele les kunnen volgen. Nu kan ik er geen touw meer aan vastknopen en wiskunde is al niet mijn sterkste vak.

Vanuit mijn ooghoek zie ik een beweging en ik sla mijn blik op.

Ik rol met mijn ogen als ik zie dat Sami mijn aandacht probeert te trekken. Die gast heeft echt een bord voor zijn kop en wil maar niet aannemen dat ik geen interesse in hem heb.

Als vanzelf schuift mijn blik naar de brede rug van de jongen die voor hem zit.

In hem heb ik wél interesse.

Ik wil niet verwaand overkomen, maar ik en mijn vriendinnen zijn behoorlijk populair. Alleen niet bij Jurre.

Ik ga meer rechtop zitten om de dop van het spaflesje te draaien en neem een grote slok.

Jurre is een tien. Hij is onwijs sportief en dat kun je aan zijn lijf zien ook.

Ik kijk hoe hij naar rechts hangt, zijn hoofd in zijn hand steunend, zijn onderarm op tafel. Mijn blik dwaalt naar de persoon links van hem.

Elin.

Kijk, dat snap ik dus niet. Vanaf het moment dat Jurre vorig jaar bij ons op school kwam, zat hij niet om aandacht verlegen. Niet van de meiden en niet van de jongens, die hem direct mochten en in de groep opnamen. Hoewel hij zich tegenover ons aardig en vriendelijk gedraagt, toont hij weinig interesse in mij en de meiden met wie ik optrek. Maar wél in Elin de Eenling met haar slobberige, veel te wijde truien.

Haar bijnaam zegt het al. Ze is een eenling. Buiten de lessen bemoeit ze zich praktisch met niemand. En soms is ze een dag niet op school of verdwijnt ze ineens een les.

Ik heb Jurre er eens naar gevraagd, vooral als smoes om een praatje met hem aan te knopen, maar hij ging er niet op in. Het enige antwoord dat ik kreeg, was dat ik het aan haar moest vragen. Duh! Dat gaat nogal lekker als ze er niet is.

Elin meurt soms ronduit, naar van die goedkope deodorant die op je adem slaat als je te dicht bij haar komt. Ik snap dus wel waarom Jurre naar rechts hangt, zo ver mogelijk bij haar vandaan. Waarom hij überhaupt naast haar gaat zitten, snap ik dan weer niet.

Ik neem nog een slok water en als ik het flesje terug in mijn tas wil laten glijden, valt mijn oog op mijn brooddoos. Als meneer De Bruijne het zou toestaan, zou ik het ding nu op mijn tafel zetten en leegeten. Hoewel ik net als gisteren weer zo'n misselijk gevoel begin te krijgen, heb ik nu ook alweer honger. Misschien heb ik wel een lintworm of

zo. Ik huiver bij het idee; die krenge kunnen meterslang zijn.

Net als ik me met pijn en moeite op mijn opgaven weet te concentreren, gaat de bel. Opgelucht, maar ook een beetje gefrustreerd omdat ik zo weinig heb gedaan, sla ik mijn schrift dicht en schakel ik mijn iPad uit.

Gelukkig hebben we na ons blokkur wiskunde pauze. Snel duik ik de toiletten in om mijn waterfles bij te vullen en daarna zoeken Linde en ik in de aula Tamara en Asha op, die inmiddels ook op school zijn. We jagen een paar brugpiepers weg en claimen onze vaste plek. Linde en ik lichten Tamara en Asha in over onze shopplannen van zaterdag. Tamara is direct vóór, maar Asha kan niet mee omdat ze met haar paard de hort opgaat, zoals bijna ieder weekend.

‘Ik wil wel met jullie mee ...’ Denise, een meisje met wie we niet echt bevriend zijn maar dat vaak om ons heen hangt, kijkt ons bijna smekend aan.

Ik doe mijn mond open om te reageren, maar Tamara is me voor. ‘Nee, sorry, we gaan al met z’n drieën. Andere keer misschien.’

Direct na die woorden komt Linde overeind en sleurt mij met zich mee. ‘Kom, we gaan alvast naar Engels. Ik kan niet wéér te laat komen.’ Ze pakt haar tas van de grond en ik volg haar voorbeeld.

Asha kijkt met die bijna zwarte ogen van haar van de een naar de ander, aarzelt kort, maar komt dan ook overeind.

‘Waarom kan zij niet met jullie mee?’ vraagt Asha terwijl we ons door de drukte heen wurmen.

‘Omdat zij steeds probeert bij ons clubje te komen. Het is gewoon zielig,’ antwoordt Tamara.

‘Ze heeft wel een leuke broer.’ Linde grijnst en wiebelt met haar wenkbrauwen.

Ik hou haar staande door haar onderarm beet te pakken. ‘Wie?’
‘Stan Gaaikema, natuurlijk!’ Verbaasd dat ik dat niet weet, kijkt ze me aan. ‘Uit V6, met dat blonde haar,’ voegt ze eraan toe als ik niet direct reageer.

‘Ooo, die. Is dat haar broer?’ Ik kom weer in beweging en zet mijn Dopper tegen mijn lippen.

Terwijl we naar Engels lopen, nemen we die hele groep jongens, met wie ook Jurre vaak optrekt, uitgebreid door.

‘Ik heb afgesproken om zaterdag met Linde en Tamara te gaan shoppen. Het is *sale*.’

‘Gezellig, lieverd.’ Mijn moeder glimlacht vanaf de andere kant van de tafel naar me. ‘Weet je waar je eens moet kijken? In dat nieuwe boetiekje op De Volderij. Daar hebben ze zulke leuke dingen.’

Ik slik mijn broccoli door voordat ik op samenzweerderige toon zeg: ‘Weet je wáár je leuk kunt shoppen? In New York.’

‘Hoe kom je daar nu weer bij?’ lacht ze.

‘Ik zag een advertentie voorbijkomen over een stedentrip.’ Ik kijk haar met grote ogen aan als er een idee in me opkomt. ‘Dat zou nog eens een vet cadeau zijn voor mijn diploma. Samen naar New York om te shoppen.’

Voordat mijn moeder kan reageren, mengt mijn vader zich in het gesprek. ‘Zorg eerst maar eens dat je slaagt, jongedame. We moeten nog maar zien hoe je het er vorige week van af hebt gebracht met je eerste schoolexamens.’

Mijn gezicht betreft. Ik weet zelf ook wel dat ik mijn diploma nog niet in de pocket heb, maar het kan toch geen kwaad om een beetje te dromen?

Anne-Fleur en Elin doen dit jaar allebei eind-examen, maar hebben verder niets met elkaar gemeen. Sterker nog, ze kunnen elkaar niet uitstaan. Anne-Fleur is rijk, populair en kan alles doen wat ze wil. Elin, die wordt belemmerd door haar chronische ziekte en bij wie het thuis een chaos is, ergert zich rot aan die verwaande meid en haar 'clan'. Andersom vindt Anne-Fleur 'Elin de Eenling' een triest geval. Maar dan slaat het noodlot toe en komt er een eind aan Anne-Fleurs zorgeloze leventje. Ongewild komen de twee steeds weer met elkaar in aanraking, wat voor de nodige confrontaties zorgt. Zou het hun ook nog iets anders brengen?

Een treffende youngadultroman over ware vriendschap en omgaan met een chronische ziekte die je leven op z'n kop zet.

www.clavisbooks.com

ISBN 978-9044852134

9 789044 852134